

Arrest

nr. 230 372 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 augustus 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 26/08/2019 en In deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [N.]

voornaam : [F.]

geboortedatum : [...]

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/08/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het Inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 dagen In België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 16/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen een PV opgesteld inzake wederzijdse slagen (PV: AN.43.LB.097363/2017). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van drie jaar

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen een PV opgesteld inzake wederzijdse slagen (PV: AN.43.LB.097353/2017). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op Illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar

Betrokkene verklaart dat zij een vriend heeft In België (de genaamde [D.B.]). Zij geeft geen geboortedatum van haar vriend, waardoor er geen verder onderzoek naar een eventueel gezinsleven kan gedaan worden. Betrokkene verklaart geen kinderen te hebben in België. Verder geeft ze geen medische problemen aan. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/14, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt zij als volgt:

“REDEN VAN HET INREISVERBOD

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

[...]

Op datum van 26.08.2019 wordt verzoekster door de politiediensten gehoord.

Er werd een PV opgesteld wegens slagen en verwondingen.

Tot grote verbazing van verzoekster is zij aangehouden en meegenomen en werd er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Verweerster baseert haar beslissing op het gegeven dat lastens verzoekster een PV werd opgesteld inzake slagen en verwondingen.

Zulke vage redeneringen gaan evident niet op om verzoekster geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten.

Verweerster gaat er zomaar van uit dat er een risico op onderduiken is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat er een risico bestaat op onderduiken en de reden hiervan is omdat er lastens verzoekster een PV werd opgesteld inzake slagen en verwondingen...

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat en geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoekster op te merken dat verweerster geen overtuigend motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduik risico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat en verwijst enkel naar een PV lastens haar werd opgesteld.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggrijpings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij één criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn Betrokkene beweert sinds 7 dagen in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het

administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Verzoekster heeft wel de nodige stappen gezet om haar verblijf te regulariseren. Zij is evenwel in afwachting van het verzamelen van nodige documenten om een verblijfsaanvraag in te dienen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Dit criterium kan absoluut niet weerhouden worden aangezien verzoekster in illegaal verblijf werd aangetroffen zodat zij zich ook niet kon aanmelden bij de bevoegde gemeente.

Verzoekster heeft zoals hierboven aangehaald nieuwe elementen aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven.

Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat er een risico op onderduiken is.

Met andere woorden, verzoekster diende het land niet onmiddellijk te verlaten binnen de termijn die werd opgelegd vanwege de verwerende partij.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoekster en gaat hier tevens zeer licht over. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoekster mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

Bovendien is er lastens verzoekster een PV opgesteld inzake slagen en verwondingen. Verzoekster is niet eens veroordeeld noch werden er concrete feiten haar tenlastegelegd.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd te worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster heeft familieleden in België.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van driejaar 'omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat er lastens verzoekster een PV werd opgesteld inzake slagen en verwondingen. Dit alles behalve voldoende duidelijk voor verzoekster om het motief van de duur van 3 jaar te begrijpen.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat er een PV werd opgesteld. Er is geen veroordeling, geen dagvaarding, geen concrete bewijzen,...

Verweerster meldt dat er geen specifieke omstandigheden zijn die het inreisverbod van 3 jaar kunnen doen verminderen. Verwerende partij draait hier de bewijslast om. Zij dient met de stukken en de informatie die zij in haar bezit heeft aan te tonen dat het maximum inreisverbod gerechtvaardigd is.

Verzoekster heeft een partner met wie zij een duurzame relatie heeft.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximale termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekster een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verweerster heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden met de familieleden van verzoekster waarmee hij een gezinsleven heeft.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie

aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

SCHENDING ARTIKEL 8 EVRM:

[...]

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover hij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RVV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. In dit verband wordt gemotiveerd dat verzoekster niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven en zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waardoor een duur van drie jaar gerechtvaardigd wordt geacht, gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Hierbij wordt het gevaar voor de openbare orde afgeleid uit het gegeven dat ten laste van verzoekster door de politie van Antwerpen een proces-verbaal werd opgesteld voor wederzijdse slagen en verwondingen en het karakter van deze feiten. Verweerder houdt er hierbij nog rekening mee dat verzoekster verklaarde een vriend te hebben in België, en een naam van haar beweerd vriend opgaf, maar stelt vast dat zij geen geboortedatum gaf waardoor geen verder onderzoek naar een eventueel gezinsleven kan worden gedaan. Nog wordt vermeld dat verzoekster zelf aangeeft geen kinderen te hebben in België en zij verder verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. Het inreisverbod voor drie jaar wordt in deze omstandigheden niet in strijd geacht met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten

meespelen dat verzoekster door haar gedrag een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd nagegaan of er wat verzoekster betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, maar dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld.

Het betoog van verzoekster dat de duur van het inreisverbod niet zou worden gemotiveerd of nog dat deze enkel zou worden gemotiveerd door te stellen dat zij niet tijdig gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering, mist feitelijke grondslag en kan niet worden aangenomen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, betreft de motivering omtrent de duur van het inreisverbod geen loutere kopie van (een deel van) de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. De motieven inzake de duur van het inreisverbod zijn wel degelijk dienstig voor het bepalen van de maximumtermijn van drie jaar die in verzoeksters situatie mogelijk is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekster geeft op zich ook niet aan dat enige andere specifieke omstandigheid die haar zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Zij overtuigt aldus niet als zou de voorziene (formele) motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepalingen volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (“gaat gepaard”).

Verzoekster betwist niet dat haar in de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, waardoor er in casu grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoekster bekritiseert de beslissing waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, maakt onlosmakelijk deel uit van de beslissing van 26 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat. De vaststelling dringt zich op dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 augustus 2019 door verzoekster niet is aangevochten met een beroep tot nietigverklaring. Dit bevel om het grondgebied te verlaten, en dus ook de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, is thans dan ook definitief aanwezig in het rechtsverkeer. De kritiek van verzoekster op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe staan, kan niet langer dienstig worden aangebracht in het kader van het thans voorliggende beroep dat enkel is gericht tegen het inreisverbod (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt herhaald dat in de bestreden beslissing een afzonderlijke motivering is voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Evenmin kan worden vastgesteld als zou verweerder op (nagenoeg) automatische wijze, zonder concreet in te gaan op de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval, de duur van het inreisverbod op drie jaar hebben bepaald. Verweerder motiveert dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar in casu is gerechtvaardigd, waar verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hierbij wordt het gevaar voor de openbare orde afgeleid uit het gegeven dat ten laste van verzoekster door de politie van Antwerpen een proces-verbaal werd opgesteld voor wederzijdse slagen en verwondingen en uit het karakter van deze feiten. Verweerder wijst op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Verweerder houdt er hierbij nog rekening mee dat verzoekster verklaarde een vriend te hebben in België, en een naam van haar beweerde vriend opgaf, maar stelt vast dat zij geen geboortedatum gaf waardoor geen verder onderzoek naar een eventueel gezinsleven kan worden gedaan. Nog wordt vermeld dat verzoekster zelf aangeeft geen kinderen te hebben in België en zij verder verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. Het inreisverbod voor drie jaar wordt in deze omstandigheden niet in strijd geacht met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verweerder heeft dus duidelijk aangegeven dat voor hem het gegeven dat verzoekster door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden niet enkel dienstig is waar in een eerdere beslissing reeds werd besloten om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, maar eveneens een rechtvaardiging vormt voor het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar die in haar situatie mogelijk is. De gegeven motivering reikt verder dan de vaststelling dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Het gegeven dat verweerder inzake de duur van het inreisverbod specifiek verwijst naar het gevaar voor de openbare orde dat verzoekster door haar gedrag kan worden geacht te vormen, en bijvoorbeeld niet naar de overige motieven op basis waarvan geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, toont ook des te meer aan dat hij, wat de duur van het inreisverbod betreft, een afzonderlijke beoordeling heeft gemaakt. De Raad benadrukt de ruime discretionaire bevoegdheid die verweerder heeft bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, waarbij bestaande redenen van openbare orde als verzwarende omstandigheid in rekening kunnen worden gebracht.

Verzoekster stelt dat zij niet is veroordeeld en er geen dagvaarding of concrete bewijzen zijn. Zij betwist evenwel niet dat in haren hoofd een proces-verbaal werd opgesteld waarin sprake is van wederzijdse

slagen. Dit blijkt overigens ook uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekster betoogt wel dat geen bewijs voorligt van de slagen waarvan melding wordt gemaakt. Echter, ter zake moet worden gewezen op de bijzondere bewijswaarde van een proces-verbaal en de vaststellingen van de verbalisanten en dit tot bewijs van het tegendeel. Het is aan de belanghebbende die de vaststellingen van de verbalisant(en) betwist, om het tegendeel te bewijzen. De Raad kan bezwaarlijk aannemen dat verzoekster het tegendeel bewijst door louter te poneren dat er geen bewijs voorligt. Het gestelde, voorts, dat zij (nog) niet werd gedagvaard of veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert verweerder verder niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij door haar persoonlijke gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Zoals reeds werd aangegeven, is verweerder eveneens nagegaan of er omstandigheden spelen die zich kunnen verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar omwille van redenen van openbare orde en immigratiecontrole en die kunnen maken dat een inreisverbod voor een kortere duur of zelfs geen inreisverbod dient te worden opgelegd. Verweerder geeft aan dat dergelijke omstandigheden in het geval van verzoekster niet blijken, waar zij niet aannemelijk maakt dat een beschermenswaardig gezinsleven met partner of kind voorligt en evenmin blijkt dat zij gezondheidsproblemen heeft. Verweerder acht in deze omstandigheden een inreisverbod voor drie jaar in overeenstemming met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hiermee blijkt geenszins dat verweerder de bewijslast heeft omgekeerd. Verweerder is met zijn beoordeling enkel tegemoet gekomen aan de op hem rustende verplichting om de duur van het inreisverbod vast te stellen rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

In de motivering over de duur van het inreisverbod wordt rekening gehouden met de verklaring van verzoekster dat zij een vriend heeft in België, waarbij zij ook een naam opgaf. Verweerder geeft aan dat verzoekster geen geboortedatum geeft, waardoor een verder onderzoek naar een eventueel gezinsleven niet kan worden gedaan. Het louter poneren dat zij wel degelijk een duurzame partnerrelatie heeft, zonder in te gaan op de vaststelling in de bestreden beslissing dat een verder onderzoek naar een eventueel gezinsleven niet mogelijk was en zonder deze voorgehouden relatie alsnog met een begin van bewijs aan te tonen, is niet van aard de motivering omtrent de duur van het inreisverbod onderuit te halen. Hiermee toont verzoekster andermaal nog niet aan dat enig concreet gegeven ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken of de beoordeling kennelijk onredelijk is.

Gelet op voorgaande bespreking van het middel blijkt niet dat verweerder bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod en het bepalen van de duur ervan enige relevante en specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht die hem er had kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur of zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Evenmin toont verzoekster aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat de motieven in strijd zijn met de stukken van het administratief dossier of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is. Een onzorgvuldige feitenvinding blijkt niet. Verzoekster maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar verzoekster de schending inroept van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetsebepaling handelt over de termijn voor vrijwillig vertrek, of het niet toekennen ervan. De vaststelling dringt zich op dat de verwijderingsmaatregel waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, en waarin met toepassing van deze bepaling geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, niet mede door verzoekster bij de Raad met een annulatieberoep werd aangevochten en bijgevolg thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. In de bestreden beslissing zelf wordt als dusdanig geen toepassing gemaakt van deze wetsebepaling. In deze omstandigheden kan verzoekster zich niet dienstig op een schending van deze wetsebepaling beroepen in het kader van onderhavig beroep.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Opdat verzoekster zich op dienstige wijze kan beroepen op deze verdragsbepaling in de mate dat deze oplegt dat rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, moet zij in de eerste plaats aantonen dat er in haar geval sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven. Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster wel verklaarde dat zij een vriend heeft in België en ook een naam opgaf, maar dat bij gebrek aan geboortedatum geen verder onderzoek naar een eventueel gezinsleven kon worden gedaan. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster in haar verzoekschrift geen begin van bewijs bijbrengt van het bestaan van de genaamde D.B. of zijn aanwezigheid in België, laat staan dat zij enige inspanning levert om zijn verblijfsrechtelijke situatie in België toe te lichten of aannemelijk te maken dat zij met de betrokken persoon een beschermenswaardige relatie zou hebben.

Verzoekster brengt evenmin een begin van bewijs bij van persoonlijke banden met België die een beschermenswaardig privéleven zouden kunnen uitmaken. Ook hier blijkt dus niet dat verzoekster zich op dienstige wijze kan beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM in de mate dat deze bepaling oplegt om, naast het familie- en gezinsleven, ook oog te hebben voor het privéleven van de betrokkene.

Nu verzoekster niet concreet aantoont dat zij in België een beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven heeft opgebouwd, kan zij evenmin dienstig voorhouden dat hieromtrent een belangenafweging moest worden gemaakt of enige toetsing aan het tweede lid van voormeld verdragsartikel diende te worden doorgevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. De Raad merkt daarnaast op dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, Frankrijk/Commissie, § 31; 5 oktober 2000, C-288/96, Duitsland/Commissie, § 101; 1 oktober 2009, C-141/08 P, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, § 94, en 6 september 2012, C 96/11 P, Storck/BHIM, § 80). In casu laat verzoekster na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht nog had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken. Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan bijgevolg in geen geval worden vastgesteld.

2.2.6. Waar verzoekster zich ten slotte beroept op een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel dient de Raad vast te stellen dat elke concrete toelichting ontbreekt inzake de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS